

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 20/04/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 102

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta, một vị Lão sư tốt phải đem tất cả những điều cần thiết truyền dạy cho học trò, thế nhưng ngày nay, không dễ để tìm được một người học trò chân thật biết nghe lời, làm theo. Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng mỗi khi gặp phải chướng ngại, thử thách thì chúng ta đều bị “rớt”, không thể vượt qua bài thi. Đây là do chúng ta tu hành chưa có công phu. Tổ Sư Đại Đức nói: “*Ta Bà rất đáng sợ!*”. Chúng ta càng ở lâu thì chúng ta càng tạo nghiệp lớn. Chúng ta biết chúng ta tạo nghiệp thì chúng ta phải thọ báo nhưng chúng ta vẫn tạo. Tôi quán sát thấy ngày ngày tôi vẫn phạm phải sai lầm. Tâm chúng ta khởi lên phiền não thì chúng ta đã đánh mất tâm thanh tịnh. Chúng ta vô cùng khó để giữ được tâm thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta mới có được công đức, tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta chỉ có phước đức. Phước đức không thể giúp chúng ta vượt thoát sinh tử.

Các ông bà cụ ở dưới quê rất hiền lành, chất phác, tuy các cụ không tu nhưng các cụ không biết giận ai, các cụ không tu nhưng cảnh giới của họ rất cao. Bà ngoại tôi rất hiền, bà cũng không biết giận ai, suốt ngày bà chỉ cười. Tôi vẫn nhớ khuôn mặt hiền từ của bà. Mẹ tôi cũng có nét như bà ngoại, bà cũng không biết giận ai, suốt ngày bà chỉ cười, người em trai của tôi khi đi nhậu về thường mắng bà nhưng Mẹ tôi cũng không giận. Tâm thiện lương đó là kết quả của sự tu tập từ vô lượng kiếp.

Chúng ta được học tập, được dạy bảo nghiêm túc nhưng tập khí của chúng ta vẫn dấy khởi. Nhiều người tu tập không có kết quả vì không thể cưỡng lại được tập khí, phiền não, ngày ngày chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta khéo tu thì chúng ta phải cố gắng tránh duyên. Tôi thường nói: “*Đừng bao giờ cho mình có cơ hội*”. Chúng ta chọc giận người khác thì họ sẽ chọc giận lại chúng ta, khi chúng ta tức giận thì những tập khí lâu đời của chúng ta sẽ bộc phát. Tổ Sư Tịnh Độ thường nhắc nhở chúng ta: “*Yểm ly Ta Bà hân cầu Cực Lạc*”. Đối với Ta bà chúng ta đừng sinh tâm quyến luyến, chôn Ta Bà khiến chúng ta dấy khởi tập khí, phiền não, phá hỏng tâm thanh tịnh.

Chúng ta tu hành một đời nhưng gần đến lúc lâm chung, tập khí tham, sân, si khởi lên thì chúng ta sẽ uổng phí cả một đời. Chúng ta phải chuyển đổi từ ngay trong ý niệm không để ý niệm chuyển thành hành động tạo tác. Người không quán sát, ngày ngày tùy thuận tập khí thì họ sẽ không biết sợ. Chúng ta ở trong núi cao hay trong hang động thì chúng ta vẫn tạo nghiệp vì chúng ta tạo nghiệp từ ngay trong khởi tâm động niệm.

Chúng ta nghe nhưng chúng ta không thật làm, chúng ta xem nhẹ nên chúng ta vẫn bị tập khí dẫn đạo.

Ngày nay, ở thế gian có rất nhiều cảm bầy, cảm dỗ. Hòa Thượng nói: **“Bên trong có tập nghiệp từ vô thủy kiếp, bên ngoài có sự dẫn dụ, cảm dỗ nên chúng ta không ai là không tạo nghiệp”**. Chúng ta không có đạo lực thì chúng ta không thể cưỡng lại cảm dỗ ở thế gian. Thí dụ, cái lợi ít thì chúng ta có thể không động tâm nhưng cái lợi lớn thì chúng ta sẽ động tâm. Người thế gian nói: **“Thứ gì không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng nhiều tiền”**. Đối với việc tu hành chúng ta giống như một đứa trẻ ngây ngô, chúng ta rất dễ sai phạm, chúng ta phải bám chặt giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải ngày ngày học tập để bổ túc cho mình, để được nhắc nhở”**.

Người xưa dạy chúng ta phải: **“Khiết thân tự ái”**. Chúng ta phải tự làm trong sạch, tự chăm sóc mình, đừng để mình tạo nghiệp, phạm phải sai lầm. Người xưa nói: **“Ba ngày không đọc sách Thánh Hiền thì diện mạo của chúng ta đã khó coi”**. Ngày nay, Pháp sư Định Hoằng nói: **“Một ngày không đọc sách Thánh Hiền thì diện mạo của chúng ta đã khó coi”**. Tâm chúng ta khác thì diện mạo của chúng ta sẽ khác.

Người xưa dạy chúng ta: **“Nhàn cư vi bất thiện”**. Chúng ta có thời gian rảnh thì chúng ta sẽ khởi tâm động niệm. Chúng ta là phàm phu, chúng ta khởi tâm động niệm thì chúng ta sẽ khởi **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham, sân, si, mạn”**. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: **“Nhàn tà tồn thành”**. **“Nhàn tà”** là rảnh rồi. **“Tồn thành”** là chúng ta giữ tâm mình chánh, lúc rảnh chúng ta phải giữ tâm mình không loạn động.

Tốt nhất là chúng ta đừng để cho mình rảnh rồi. Tôi luôn làm việc **“quản quật”**, không có thời gian rảnh để tôi không khởi tâm động niệm nhưng tôi vẫn khởi tâm động niệm. Người xưa nói: **“Ngựa quen đường cũ”**. Chúng ta chỉ cần lơ lửng thì tập nghiệp sẽ dẫn chúng ta đi. Ngày xưa, buổi sáng mọi người đánh xe bò ra chợ, khi về, người chủ xe có thể ngồi ngủ trên xe vì con bò sẽ tự biết kéo xe về đến nhà. Tập khí của chúng ta cũng giống như vậy!

Hòa Thượng nói: **“Cảnh giới của Bồ Tát Bát Địa, phàm phu chúng ta đích thị là không có phần. Thế nhưng người niệm Phật chỉ cần tín tâm thanh tịnh, tịnh niệm nối nhau thì có thể đạt đến được cảnh giới của Bồ Tát Bát Địa. Cảnh giới của A La Hán, Bích Chi Phật, quyền giáo Bồ Tát cũng không thể sánh được với một người lão thật niệm Phật”**. Tâm của Bồ Tát là tâm bất thối. Phàm phu chúng ta luôn bị lui sụt. Hòa Thượng Hải Hiền không biết chữ, Ngài tích cực làm việc nông và niệm Phật, Ngài đã tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Chúng ta không thể tịnh niệm liên tục nên chúng ta vẫn bị xen tạp bởi những niệm bất thiện. Chúng ta thường khởi tạp niệm, chúng ta phải rèn luyện để thay thế tạp niệm bằng chánh niệm. Chúng ta không thể tịnh niệm vì chúng ta không thể buộc tất cả niệm thành một niệm, từ sáng đến chiều chúng ta niệm

rất nhiều thứ nhưng niệm Phật thì rất ít. Thời gian niệm Phật của chúng ta quá ít nên đến lúc cần khởi câu Phật hiệu thì chúng ta không thể khởi. Chúng ta chỉ cần một duyên nhỏ thì chúng ta khởi niệm “*tham, sân, si, mạn*”. Người có thể giữ được câu Phật hiệu liên tục như ông già, bà cả là người có công phu rất cao, công phu của hàng Bát Địa Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: “*Người lão thật niệm Phật thì một đời có thể viên mãn thành Phật. Trên Kinh nói, loại người này trong quá khứ, nhiều đời đã từng gần gũi, thân cận với chư Phật Bồ Tát, duyên lành của họ rất sâu dày, đời nay nhân duyên chín muồi nên họ gặp được Phật pháp, gặp được câu “A Di Đà Phật”, họ buông tất cả mọi thứ, trong tâm họ chỉ có câu “A Di Đà Phật”, nên họ thành tựu*”. Chúng ta để trong tâm chúng ta rất nhiều thứ nhưng trong tâm chúng ta không có câu “*A Di Đà Phật*”.

Hòa Thượng nói: “*Tất cả mọi thứ chẳng qua là thói quen mà thôi!*”. Tham ăn, tham ngủ cũng là thói quen. Chúng ta chuyển đổi thói quen bằng cách chúng ta làm ngược lại, chúng ta làm một cách mạnh mẽ trong thời gian dài. Chúng ta niệm Phật quá ít, vọng niệm quá nhiều nên tâm chúng ta không thể thanh tịnh. Thí dụ, trong mười ngày, chúng ta chỉ niệm Phật 10 phút, thời gian còn lại là chúng ta niệm những thứ khác. Có những người ngồi niệm Phật mỗi ngày 8 giờ, nhưng họ niệm Phật trong vọng tưởng, phiền não, đó không phải là tịnh niệm nối nhau. “*Tịnh niệm*” là chúng ta dùng tâm thanh tịnh mà khởi niệm.

Hòa Thượng nói: “*Hiện tại, trên toàn thế giới, đi đến nơi đâu cũng có tai nạn, không tìm được một nơi nào chân thật an ổn, chỉ có niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ là tốt nhất. Chúng ta chân thật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì chúng ta đến bất cứ nơi nào đều có chư Phật hộ niệm, chúng ta sẽ không gặp tai nạn, tự khắc được an ổn*”. Một số người niệm Phật mà vẫn phiền não, vẫn gặp tai nạn. Chúng ta chân thật niệm Phật là chúng ta niệm Phật bằng tâm thanh tịnh, trong tâm chúng ta không có “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”.

Nhiều người niệm Phật rất lâu, niệm Phật đến mười năm nhưng sau đó vẫn bỏ pháp môn niệm Phật, họ nói, khi họ không niệm Phật mà niệm buông xả thì họ cảm thấy tâm rất thanh thoi. Đây là do trong tâm họ tràn đầy “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”, khi họ buông xả thì họ cảm thấy an lành, nhưng sau đó, nếu họ vẫn còn tham, sân, si, vẫn còn buồn, vui, thương, ghét, giận, hờn thì họ lại bị quán vào những vọng niệm này. Chúng ta ngồi buông thư, tĩnh lặng ở trên đồi cao thì chúng ta cũng cảm thấy an lạc nhưng đó chỉ là an lạc nhất thời vì trong khoảnh khắc đó chúng ta kiểm soát được buồn vui, thương ghét, giận hờn. Điều này giống như chúng ta cầm viên đá ném xuống ao bèo, một lúc sau thì bèo cũng sẽ vây kín lại như cũ.

Hòa Thượng nói: “**Trên Kinh Phật nói với chúng ta, trên từ Đẳng Giác Bồ Tát, dưới đến chúng sanh trong Địa ngục chỉ cần tín nguyện trì danh, đều đạt tới bất thối chuyển, vô thượng chánh đẳng, chánh giác**”. “Trì danh” là trì câu Phật hiệu. “Tín nguyện” là tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật. Người đạt đến công phu này nhất định sẽ vãng sanh, vãng sanh không phải là chết mà chúng ta cảm thấy cần đi lúc nào thì sẽ đi. Nhiều Tổ Sư Đại Đức đã biểu diễn ngòi, đứng vãng sanh, thậm chí có bốn người đã cùng biểu diễn trông chuỗi vãng sanh. Chết là chúng ta mơ mơ hồ hồ mà đi.

Hòa Thượng nhắc chúng ta quán chiếu tập khí để chúng ta đối trị, hàng phục chúng, sau đó Ngài dạy chúng ta niệm Phật. Hòa Thượng không đàm huyền thuyết diệu, không nói về cảnh giới tốt đẹp ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, không tán thán người tạo phước được hưởng phước ở cõi trời, cõi người, Ngài dạy chúng ta đối trị tập khí từ nơi ba nghiệp của chính mình là nghiệp thân, nghiệp khẩu, nghiệp ý, sau đó Ngài dạy chúng ta niệm Phật. Một vị Thầy tốt luôn dạy cho học trò những điều cần thiết phải làm. Chúng ta phải ngày ngày chú trọng đối trị tập khí của mình.

Tôi nghe Hòa Thượng nói nhiều năm nhưng tôi vẫn chưa làm được. Tôi làm bài thi vẫn bị rớt, gặp cảnh sân tôi vẫn sân, gặp cảnh phiền não tôi vẫn phiền não. Đây là do tôi vẫn bị động tâm, chánh niệm vẫn chưa hiện tiền. Chúng ta loại trừ được tập khí thì chắc chắn chúng ta sẽ về được cảnh giới lành. Khi chúng ta lâm chung, chúng ta khởi một niệm sân, một niệm ái thì chúng ta sẽ không thể thoát khỏi ba đường. Do vậy chúng ta phải đối trị tập khí của chính mình. Chúng ta muốn làm được tốt thì chúng ta phải ngày ngày huân tập, y giáo phụng hành theo giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Hòa Thượng nói: “**Mọi thứ chỉ là thói quen**”. Chúng ta có quá nhiều thói quen xấu thì chúng ta cố gắng làm nhiều thói quen tốt, thói quen tốt sẽ đẩy lùi thói quen xấu. Hòa Thượng nói: “**Tu hành không gì khác hơn là thay đổi thói quen**”. Chúng ta thay đổi thói quen xấu thành thói quen tốt, thay đổi vọng niệm thành chánh niệm.

Chúng ta giữ được chánh niệm thì chánh niệm sẽ trấn át được vọng niệm. Chúng ta muốn làm được thì chúng ta phải có công phu, có thời khóa nhất định. Hằng ngày, chúng ta phải có chín lần niệm 10 câu Phật hiệu, đó là vào buổi sáng, khi chúng ta vừa thức dậy, trước khi chúng ta đặt chân xuống giường; trước khi ăn sáng, trước khi đi làm, làm xong việc vào buổi trưa, trước khi ăn trưa, trước khi làm việc buổi chiều, sau khi làm việc buổi chiều, trước khi ăn tối và trước khi đi ngủ. Chúng ta có hành động tạo tác sai lầm đều do chúng ta có tạp niệm. Người xưa nói: “**Thắng được ba quân không bằng thắng được chính mình**”. Thắng được chính mình là chiến công oanh liệt nhất!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!